

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ. της Γαλλικής 'Ακαδημίας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: ΟΙ γονείς της Τζουλιάνας, μίς ώραίας και χαριτωμένης Παρισινής εικοσιδύο χρόνων, άποφασίζουν να την παντρεύουν, χωρίς

ώστόσο να της ανακοινώσουν και ποιόν θά της δώσουν. 'Η Τζουλιάννα ύποτάσσεται με θαρειά καρδιά στη θέλησί τους και περιμένει μ' άγωνία την έπιστροφή τους άπ' την έξοχή στο Παρίσι για να δη τι θά γίνη Τέλος ή οικογένεια ξαναγυρίζει στην πρωτεύουσα. 'Εκεί, ή Τζουλιάννα άρχίζει να παίρνη άκόμα πιό σοβαρά τó ζήτημα του γάμου της, γιατί οί γονείς της της άναγγέλλουν ότι πρόκειται να της παρουσιάσουν δυό άπο τούς ύποψηφίους μνηστήρας της. Συγχρόνως άναπολεί με θλίψη τά άσκοπα νεανικά της φλέρτ και πρό πάντων τή συμπάθειά της για τόν νεαρό άξιωματικό Μωρίς ντε Μπρυέλ. Μά οί γονείς της τήν άρραθωνιάζουν στο τέλος με τόν θαρώνο ντε Νιέρ πού ή Τζουλιάννα δέν τόν θρίσκει άντιπαθητικό. Είν' ένας σαραντάρης κύριος, πραγματικός τζέντλεμαν, πού φέρεται με μεγάλη άθρότητα στη μνηστή του. Μά, παρ' όλη τήν συμπάθεια πού της έμπνέει, ή Τζουλιάννα καταλαβαίνει πώς δέν τόν άγαπά και αυτό τήν γεμίζει άνησυχία.

'Ωστόσο τόν παντρεύεται και οί νεόνυμφοι πηγαίνουν να περάσουν τόν μήνα του μέλιτος στην έπωλι του Κρουά - ντε - Νιέρ.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Δέν είμαι τόσο άπλοϊκή για να τó πιστέψω... Ξέρω καλά πώς ή περίπτωσί μου είνε έξαιρετική και ότι συνήθως ó σύζυγος κ' ή σύζυγος δέν περνούν αυτήν τήν πρώτη νυχτα μ' έναν τοίχο μεταξύ τους. 'Ο σύζυγός μου μου φέρεται έξαιρετικά... Αυτό είνε πολύ κολακευτικό και πολύ εύχάριστο έπισης, γιατί στο κάτω-κάτω, προτιμώ να είμαι μόνη αυτή τή στιγμή στο κρεβάτι μου. Και όμως, κατά βάθος, μέσα στο βάθος της καρδιάς μου, άνακαλύπτω κάποιο πείσμα και κάποια άνησυχία...

Ναί, νοιώθω κάποια άνησυχία. 'Αγαπάω άρκετά τή γαλήνη, μά δέν θά ήθελα ποτέ να τήν εξαγοράσω με τήν άδιαφορία του συζύγου μου. 'Αν ζούσα στην έποχή των πειρατών, άν μ' άρπαζαν άπο τó καράβι με τó όποίο θά ταξίδευα και με έπήγαιναν σ' ένα σκλαβοπάζαρο της 'Ανατολής, δέν θά μ' εύχαριστούσε καθόλου τó να μείνω άπούλητη, άν και ή ζωή του σεραγιού δέν θά με τραβούσε καθόλου. 'Ο θαρώνος θέβαια με πήρε άπο τούς γονείς μου και με παντρεύτηκε, μά τó πάθος πού του έμπνέω, δέν είνε, φαίνεται, πολύ φλογερό, άφου δέν χρησιμοποιεί τά δικαιώματά του... Ξέρω, θέβαια, πώς τó καει αυτό, άπο λεπτότητα, άπο μεγάλη εύγένεια... Τó κάνει αυτό γιατί ξέρει πώς είμαι κουρασμένη, συγκινημένη... Μά δέν έχει καθόλου σημασία. Θά τόν προτιμούσα λιγώτερο κύριο του έαυτού του.

Κι' έπειτα, να: έχω μία ιδέα έναν άνόητο φόβο πού με κυρίευσε πρό όλίγου και δέν έννοεί να μ' άφήση... Είνε πολύ μπερδεμένη ή ιδέα μου και ó φόβος μου πολύ άκαθόριστος. Φοβούμαι δηλαδή μήπως ó θαρώνος με παντρεύτηκε μόνο για να δείξη στον κόσμο ότι έχει νέα και ώραία γυναίκα.

Κι' αυτός ó φόβος μου μου φέρει δάκρυα στα μάτια.

'Αποκοιμήθηκα μέσα στα δάκρυά μου και ώνειρεύτηκα πράγματα παράδοξα, στα όποια μέρδευα τόν έαυτό μου με διάφορες ιστορίες πού είχε διηγηθί ó θαρώνος, στο γεύμα, σχετικές με τις τέσσερες θαρωνίδες. Δέν τις έβλεπα πειά τις θαρωνίδες σαν πορτραίτα κρεμασμένα στους τοίχους. Είχαν άφήσει τά κάδρα τους και σαν πρόσωπα ζωντανά, με σάρκες και με όσα, περνούσαν άπο τó κρεβάτι μου.

— Καλημέρα, μικρή μου Τζουλιάννα, μου έλεγε ή πιό άρχαία άπο αυτές τις κυρίες, όπως έκρινα άπο τó ντύσιμό της. Χαίρω πολύ πού θρίσκω κατειλημένο για μία φορά άκόμα, τó μεγάλο κρεβάτι, στο όποιο κοιμόμουν άλλοτε... 'Ο θαρώνος πού τó μοιραζόταν μαζί μου, ήταν ένας άπο τούς πιό γλεντζέδες συντροφους των διασκεδάσεων του άντιβασιλέως... Δέν τόν κατηγορώ καθόλου γι' αυτό, άγαπητή μου, γιατί μου διηγόταν και μου μάθαινε τά ώραία πράγματα πού έκανε με τήν τρελλή συντροφία του.

— 'Εγώ, μικρή μου Τζουλιάννα, έλεγε με τή σειρά της ή δεύτερη κυρία, πού είχε πουδραρισμένα μαλλιά, ντυμένη στα μεταξωτά, όλη τή ζωή μου ως συζύγου τήν περασα σ' αυτήν τήν κάμαρη — και κοκκινίζω πού τó όμολογώ, μέσα σ' αυτό τó κρεβάτι, να, μικρούλα μου. Πέρασα εδώ τρεις νυχτες άπο εικοσιτέσσερες ώρες ή καθεμιά, και αυτό ήταν όλο... Τήν τέταρτη μέρα ήρθαν οί επαναστάται, με πήραν στο Παρίσι και με καρατόμησαν...

Μά η δυό τελευταίες θαρωνίδες, ή μία άπο τις όποιες φορούσε κρινολίνο κ' ή άλλη ρούχα της μόδας του 1875, ήρθαν, με κύτταξαν περίεργα και είπαν:

— Πώς!... 'Η ώμορφη αυτή ζανθούλα κοιμάται μόνη της στο κρεβάτι μας... Πιού είνε λοιπόν ó θαρώνος σας, θαρώνη; Οί δικοί μας θαρώνοι δέν συνήθιζαν να κοιμούνται μόνοι τους στη βιβλιοθήκη.

Και έκαναν ένα σωρό γκριμάτσες και πιασμένες άπο τó χέρι έχόρευαν ένα τρελλό χορό, γύρω άπο τó κρεβάτι μου, φωνάζοντας:

«Χου! χου! Πιού είνε λοιπόν ó θαρώνος σας, θαρώνη... Χου! χου!... 'Η ώμορφη ζανθούλα κοιμάται μόνη... Χου! χου!... Δέν είνε κρύο για μία μικρούλα νειόπαντρη, τέτοια έποχή, τó κρεβάτι ;

... Ξύπνησα κατά τις όχτώ τó πρωί, άρκετά δύσθυμη, μά όπωσδήποτε ξεκουρασμένη...

"Αναψαν μία δυνατή φωτιά στο τζάκι.

Καθώς με βοηθούσε να ντυθώ, ή καινούργια μου καμαριέρα, με ρώτησε νέα για τή νυχτα μου. Μου φαίνόταν πώς κάθε μία άπο τις έρωτήσεις της έκρυβε μία είρωνεία. Και με δυσκολία κρατήθηκα και δέν τής έσκασα κανένα μπάτσο.

'Ο θαρώνος σύζυγός μου με είχε πληροφόρησει πώς θά ήταν στη διάθεσί μου...

"Ε, λοιπόν κι' εγώ, άπο ένα άνεξήγητο καπρίτσιο, έμεινα μόνη μου ως τó πρωί και δέν παρουσιάστηκα καθόλου.

"Εκανα τήν εμφάνισί μου μόνο τó μεσημέρι στο γεύμα, πού σερβιρίστηκε. αυτή τή φορά, στην τραπεζαρία.

'Ο σύζυγός μου μου φίλησε

Με μαθαίνει να οδηγώ άμάξι.

ὁ χέρι καὶ τὸ κράτησε μερικὲς στιγμὲς στὰ χεῖλη του.
 Ἐγὼ πεισματωμένη, ἔκανα πὼς ἤθελα νὰ τὸ τραβήξω.
 Μὰ καθὼς ξεδιπλώνα τὴν πετσέτα μου, ξέφυγε ἀπὸ μέσα ἕνα κουτάκι. Τὸ ἀνοίξα ἀμέσως καὶ εἶδα πὼς ἔκλεινε μιά ἀδαμαντοκόλλητη καρφίτσα.

Ὁμολογῶ πὼς ἀμέσως ἀνέκτησα ὄλο μου τὸ κέφι.
 Τὸ γεῦμα μας ἦταν πολὺ εὐχάριστο (στ' ἀλήθεια, ὁ σύζυγός μου εἶνε πολὺ πνευματώδης), ὅπως γοητευτικὴ ἦταν καὶ ἡ ὑπόλοιπη ἡμέρα.

Τὸ ἀπόγευμα, κάναμε ἕνα περίπατο μὲ τὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖο ὠδηγοῦσα ἐγώ...

Τὸ θράδυ μας ἦταν ὅμοιο μὲ τὸ προηγούμενο... Φάγαμε ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, μέσα στὴ βιβλιοθήκη. Ὁ βαρῶνος, ὡστόσο ἄρχισε νὰ μὲ πολιορκῆ κάπως πιὸ στενά. Ἐγὼ ὑπερασπίστηκα τὸν ἑαυτό μου ὅσο μποροῦσα καλύτερα, γιὰ τὴν παράξενα πού εἴμαστε ἐμεῖς τὰ κορίτσια) οἱ φόβοι μιάς νύχτας τοῦ θὰ τὴν περνοῦσα μαζὺ μὲ τὸ σύζυγό μου μὲ εἶχαν κυριεύσει πάλι... Μὰ οἱ φόβοι μου αὐτοὶ ἦσαν — ἀλλοίμονο!... — ἐντελῶς ἀδικαιολόγητοι... Κατὰ τὴν ἔντεκα, ὁ σύζυγός μου μ' ἀφήσε στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρης, ἀφοῦ προηγουμένως μὲ καληνύχτισε μὲ τὸν πιὸ εὐγενικό τρόπο...

Καὶ ἔτσι πέρασε — ποῖός θὰ τὸ πίστευε ; — κ' ἡ ἐπομένη καὶ ἡ μεθεπομένη κι' ὅλες ἡ ἄλλες ἡμέρες τῆς ἐβδομάδος.
 Ἰώρα πού τελείωσε αὐτὴ ἡ μεγάλη ὀδομάδα, τὴν ἀναπολώ μ' ἐπιεικεία καὶ δὲν μνησικακῶ καθόλου ἐναντίον τῆς...

Ἡ μέρες τῆς ὑπῆρξαν καλές, θέβαια... Ἐν πρώτοις, κάθε μεσημέρι, στὸ τραπέζι, εὑρίσκα κι' ἀπὸ ἕνα καινούργιο κόσμημα μέσα στὴν πετσέτα μου, δῶρο τοῦ συζύγου μου...

Τὸ ἀπόγευμα μ' ἕνα ὑπέροχον καιρὸ, κάτω ἀπὸ τὸν λαμπρὸ χειμωνιάτικο ἥλιο, ὁ σύζυγός μου μὲ μάθαινε νὰ ὀδηγῶ ἀμάξι. Ξαναγυρίζαμε κατὰ τὴν πέντε, στὴν ἔπαυλη καὶ περνοῦσαμε ἀρκετὴ ὥρα μαζὺ, εἴτε στὴν βιβλιοθήκη, εἴτε στὴν κάμαρή μου.

Αὐτὰ τὰ «τέτ - ἄ - τέτ» ἦσαν πολὺ ἐκνευριστικά, μὰ μπορῶ νὰ ἐξομολογηθῶ ὅτι δὲν ἐπληττα καθόλου. Ὁ βαρῶνος ἦταν τόσο ἐξυπνος στὸν ἔρωτά του, εἶχε ἕνα τέτοιο ξεχωριστὸ τρόπο νὰ γλυστράει ἀπὸ τὸ ἕνα χᾶδι στὸ ἄλλο, ὥστε ζαφνιαζόμουν, σὲ στιγμὲς πού εἶχα τὸ πνεῦμα μου διαυγές, πὼς προχωροῦσε τόσο καὶ πὼς ἐγὼ τοῦ ἐπέτρεπα νὰ προχωρῆ τόσο...

Ναί, ὅλα αὐτὰ πῆγαιναν πολὺ καλά...

Μὰ μολοντί πλάγιαζα κάθε θράδυ περισσότερο διδαγμένη νὰ ὀδηγῶ ἕνα ἀμάξι καὶ νὰ κάνω πολλὰ ἄλλα πράγματα, αὐτὸ δὲν ἐσήμαινε πὼς πλάγιαζα λιγώτερο «δεσποινίς». Ἐτσι ἡ νύχτες μου γίνοντουσαν ὁλοένα πιὸ θαρεῖες καὶ ἀργές. Ὑπέφερα ἀπὸ τὰ νεῦρα μου καὶ ἐκοιμόμουν ἐλάχιστα.

Εὐχόμενον νὰ εἶχα κάποιον πλάι μου νὰ μὲ παραστέκη, σὰν μιά ἀρρωστη... Κάποιον. Ποῖόν; Τὸν σύζυγό μου, ἀπλούστατα. Τί ἔκανε τάχα, ἐντωμεταξύ, αὐτὸς ὁ κακὸς κι' ὁ ἀνόητος, μέσα στὴ βιβλιοθήκη του;... Δὲν ἤξερε ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χᾶδια πού μοῦ εἶχε ἀποσπάσει, θὰ τὸν δεχόμουν εὐχαρίστως;

«ὦ! ναί, εὐχαρίστως... Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἐσπρωχνα πειὰ τὸν σῦρτη καὶ ἄφηνα ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα πού χώριζε τὴν κάμαρή μου ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη...

Προσπαθοῦσα συχνὰ νὰ κάνω λίγο θόρυβο μὲ τὰ ἐπιπλα... Βάδιζα στὴν κάμαρή μου ἀργὰ τὴ νύχτα... Ἐφτιαχνα λεμονάδες, χτυπῶντας ἐπίτηδες τὸ κουταλάκι στὸ ποτήρι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἔκανα νὰ ἀνησυχῆ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἀκούγα νὰ μοῦ φωνάξῃ: «Τζουλιάννα!» ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς πόρτας...

Μὰ τοῦ κάκου!
 Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν γινόταν. Κοιμόταν χωρὶς ἄλλο ὁ ἄθλιος!...

Τότε κι' ἐγὼ, ἀποκαμωμένη πειὰ, πῆγαινα καὶ ξαναπλάγιαζα, μὲ τὰ πόδια μου παγωμένα...

Τέλος, τὴν περασμένη νύχτα — δὲν θυμάμαι τί ὄνειρο εἶχα δεῖ! — ξύπνησα ξαφνικὰ καὶ βρέθηκα μέσα στὸ πιὸ βαθὺ σκοτάδι.

Κυριεύτηκα τότε ἀπὸ ἕναν τρελλὸ φόβο σὰν ἕνα παιδάκι πού ἡ πιραμάννα του τὸ ἀφήσε μόνο...

Τί φοβήθηκα τάχα;
 Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω... Αὐτὸ τὸ μεγάλο κρεβάτι, αὐτὸ τὸ μεγάλο δωμάτιο, αὐτὸ τὸ με-

γάλο ἀδειανὸ σπῆτι... Φοβήθηκα ἀκόμα τὸ μυστήριο τῆς τωρινῆς ζωῆς μου, χωρὶς τοὺς γονεῖς μου, χωρὶς σύζυγο κοντὰ μου... Ἐνοιῶθα τὴν ἀνάγκη ν' ἀκούσω ἕνα ἀνθρώπινο λόγο, νὰ νοιώσω δυὸ χέρια πιστὰ γὰ μ' ἀγκαλιάζουν καὶ νὰ μὲ προστατεύουν...

Κοί ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ἔγινε τόσο ἐπιτακτικὴ, ὥστε σηκώθηκα καὶ χωρὶς νὰ πολυκαταλαβαίνω αὐτὸ πού ἤθελα, αὐτὸ πού ἔκανα, πλησίασα, ψαχουλεύοντας μέσα στὸ σκοτάδι, τὴν πόρτα τῆς βιβλιοθήκης καὶ ψιθύρισα τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου μου:

— Ζάν!...
 Δὲν κοιμότανε λοιπόν;
 Ἄκουγε λοιπόν;
 Μὲ περιμένε;
 Ἔτσι φαίνεται, γιὰ τὴν ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ ὠρισκόμουν στὴν ἀγκαλιά του.

Πολὺ ἀργὰ, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, εἶπα στὸν βαρῶνο:

— Ζάν, κάνε μου τὴ χάρι, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀνάψῃς τὴ λάμπα...
 Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ γελάει:
 — Πῶς, εἶπε. Ἐσὺ τὸ ζητᾶς αὐτό;
 Γέλασα κι' ἐγὼ καὶ τοῦ ἀπάντησα:

— Ναί. Θέλω ν' ἀνάψῃς τὴ λάμπα γιὰ νὰ δεῖξω στὴς τεσσερες θαρωνίδες ντὲ Νιβέρ πού τὰ πορτραῖτα τους κρέμονται στὸν τοῖχο καὶ πού μὲ κοροΐδευαν ὅλη τὴ ὀδομάδα, ὅτι δὲν τὶς ζῆλεύω πειὰ σὲ τίποτε...

X

ΣΧΕΔΟΝ ΕΥΤΥΧΙΑ...

Ἰανουάριος 19...

Ἄν σὲν εἶχα ἀναμνήσεις καὶ ἂν δὲν εἶχα φαντασία, θὰ ἦμουν ἐντελῶς εὐτυχισμένη.

Τί μοῦ λείπει τάχα;
 Ὁ σύζυγός μου εἶνε πνευματώδης, γενναϊόδωρος, κομψός — καὶ μ' ἀγαπάει, μ' ἀγαπάει πολὺ...

Ἄντελῆσθην ἐπίσης, ὅτι, σύμφωνα μὲ τὰ προγνωστικά τῆς Πεπίτας, αὐτὸς ὁ σύζυγός μου εἶνε ἕνας ὑπέροχος ἐραστής. Χάρις σ' αὐτὸν μάλιστα, ἀνακάλυψα στὸν ἑαυτό μου ἕνα ἐρωτικὸ «ταμπεραμέντο», πού δὲν περιμένα καθόλου νὰ τὸ βρῶ, σὲ μιά γαλήνια νέα κόρη, ὅπως ἤμουν ἐγώ...

Ἡ ζωὴ μου ἔχει κάθε ἀνεσι, κάθε πολυτέλεια μάλιστα...
 Καρδιά, αἰσθηθεῖς, πνεῦμα, ἐγωισμός, ὅλα φαίνονται λοιπόν ἱκανοποιημένα...

Κι' ὁμως δὲν εἶμαι ἐντελῶς εὐτυχισμένη.
 Ὁ βαρῶνος μολοντί τοῦ τὸ ἀρνοῦμαι, τὸ ἀντιλαμβάνεται καλὰ καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν θλίβει πολὺ αὐτό.

Ἄλλοίμονο! Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε ὁ δυστυχής.
 Αὐτὸ πού μὲ βασανίζει εἶνε μιά τόσο παράξενη ἀνησυχία, τόσο φευγαλέα, τόσο ἀνέκφραστη, ὥστε δὲν θὰ προσπαθοῦσα ποτὲ νὰ τὸ καθορίσω σὲ κανέναν ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ μένα τὴν ἴδια.

Πῆγαινε καὶ ξαναπλάγιαζα ἀποκαμωμένη

Μά και για μένα δέν είμαι σίγουρη αν θά μπορέσω νά τό αναλύσω.

«Ας προσπαθήσω ώστόσο...»

Υποφέρω γιατί είμ' ευτυχισμένη μ' έναν άνθρωπο πού δέν διαλέχθηκε ελεύθερα από την καρδιά μου και μνησικακῶ ἐναντίον αὐτῆς τῆς καρδιάς, γιατί δέν ἀγαπᾶ πάνω ἀπ' ὅλα αὐτόν τόν άνθρωπο πού με κάνει εὐτυχῆ.

Δέ' τὰ λέω καθαρά;

«Οχι... τό καταλαβαίνω και μόνη μου.

«Ας προσπαθήσω νά τὰ πῶ καλύτερα.

Ἀπό τότε πού ὁ γάμος ἔγινε για μένα πραγματικότης, ἀπό τότε πού νοιώθω τίς χαρές του και συμμορφώνομαι πρὸς τὰ καθήκοντά του, ἀκούω — στίς καλύτερες στιγμές — μιὰ φωνή πού μου λέει:

«Ἄν ὡστόσο ἦται ὁ Μωρίς σύζυγός σου, ἄν, ἀντί ἐνός σαρανταπεντάρη καλοξιατηρημένου βέβαια και χαριτωμένου, ἦταν σ' ἀλήθεια, ἕνας νεος — ὁ μόνος μάλιστα νέος πού σκέφτηκες στη ζωὴ σου λίγο τρυφερά; Ἄφοῦ τό κορμί σου ταραίζεται με τὰ χάδια τοῦ συζύγου σου φαντάσαι τὴν εὐτυχία πού θά ἐνοιωθες μέσα στί ν' ἀγκαλιά του ἄλλου...»

Μου φαίνεται πὼς κάτι ἀπὸ τὴ ζωὴ μου εἶχε χαθῆ ἀνεπανορθωτα — κάποι ἀνεκτίμητο πού δέν θά τό γνωρίσω ποτέ: τό ν' ἀγαπιέμαι ἀπὸ τόν άνθρωπο, πού θ' ἀγαπούσα περισσότερο.

Δέν κατηγορῶ καθόλου, γι' αὐτό, τόν φτωχό μου βαρῶνο, γιατί δέν μπορεῖ νά εἶν' ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Μά κατηγορῶ τόν ἑαυτό μου πολὺ πικρά, γιατί ἔστω και με τὴ σκέψη μου μόνο, δείχνομαι ἀπιστῆ ἀπέναντί του.

* * *

Ὁ σύζυγός μου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἄνθρωπος πού δέν ξεγελιέται εὐκόλα, ἀντιλαμβάνεται τὴν ψυχικὴ ἀσθένειά μου...

Μά δέν ὑπάρχει τρόπος για νά μαντέψῃ τό μυστικὸ της.

Αὐτό πού με ταραίζει εἶνε ἕνα ὄνειρο, κάτι πῶς ἀπιαστο ἀκόμα κι' ἀπὸ ἕνα ὄνειρο.

Κι' ἄν ἀκόμα ἤξερε, ὡρα πρὸς ὡρα, ὄλο μου τό παρελθόν, δέν θά συναντοῦσε σ' αὐτό οὔτε μιὰ ἀνάμνησι, για τὴν ὁποία θά μπορούσε νά ζηλεύῃ.

Ἐξ ἄλλου δέν φαίνεται νά ζηλοτυπῆ... Μονάχα, εἶνε θλιμμένος. Καί μου φαίνεται πὼς ὑποφέρει... Γιατί ὁ παλιός αὐτός γλεντζές εἶνε κατὰ βάθος ἕνας τύπος πολὺ αἰσθηματικός.

Οἱ ἄνδρες, σ' ἀλήθεια, ἀξίζουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ μᾶς. Παράδειγμα ὁ σύζυγός μου: πέρασε τὴ ζωὴ του, περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνια στὴ σειρά, ἀγαπώντας διάφορες γυναῖκες — κοσμικὲς ἢ τοῦ ἡμικόσμου, εἰλικρινεῖς ἢ πουλημένες — γνώρισε τὸν ἔρωτα — πάθος και τὸν ἔρωτα — ὄργιο, κάηκε ἢ λερώθηκε σ' ἕκατὸ περιπέτειες. Κι' ὅμως — ἀνάμεσα ἀπ' ὅλα αὐτά, για τὴν νέα κόρη πού παντρεύτηκε, για μένα τὴ ρουσα Τζουλιάννα — διατηρεῖ, δέν ξέρω χάρις σὲ ποῖο θαῦμα, μιὰ καρδιά τρυφερή, ἀφωσιωμένη, ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη, μιὰ καρδιά ἐρωτευμένου μαθητοῦ...

Πόσες φορές δέν εἶδα, σὲ στιγμές, πού με κυττάζει, χωρίς νά φαντάζεται ὅτι τὸν κρυφοκυττάζω κι' ἐγώ, τὰ μάτια του ὑγρά, γεμάτα δάκρυα, πού δέν τ' ἀφήνει νά κυλήσουν.

Προχθές, πού ἀναγκάστηκε νά λείψῃ ὄλο τό ἀπόγευμα σὲ τὸ Παρίσι για νά ἐπιμαρτυρῆ ἰδίαιτι μᾶς ἐκεῖ και τὴν ἐγκατάστασί μᾶς σ' αὐτό, για τὴν ὁποία φροντίζει ὀλομόναχος, δέν μπόρεσε νά κρατηθῆ και μοῦστελε ἕνα τηλεγράφημα μεγάλο σάν γράμμα και γεμάτο ὄρασι και χαριτωμένα πράγματα...

«Ὅλ' αὐτὰ δεχνουν πὼς μ' ἀγαπάει πολὺ...»

Μά γιατί μ' ἀγαπάει τόσο;

Ἀσφαλῶς ὄχι μόνο γιατί εἶμαι ὡμορφῆ... Δέν λείπουν ἀπὸ τὸ Παρίσι δεσποινίδες πολὺ πῶς ὡμορφες ἀπὸ μένα, ἢ ὁποῖες δέν θά ζητοῦσαν τίποτε καλύτερο, ἀπὸ τὸ νά γίνουν ἐρωμένες τοῦ βαρῶνου ντὲ Νιβέρ, για τοὺς ἴδιους ἀποκλειστικῶς λόγους, για τοὺς ὁποῖους ἔγινα κι' ἐγώ γυναῖκα του...

Αὐτό πού ἀγαπάει σὲ μένα, εἶνε — τό νοιώθω καλά — τό ὅτι εἶμαι γυναῖκα του, δηλαδή κάτι τό μοναδικὸ λατρευτὸ, ἀνάμεσα στίς γυναῖκες πού ἀγαπᾷ. Κάτι πού συνεχίζει πλάι του τὸν ρόλο τοῦ φύλακος τῆς οἰκογενειακῆς του ἐστίας, τὸν ὁποῖο ἐκτελοῦσε ἢ μητέρα του, γιατί εἶμαι, τέλος, ἕνα πλάσμα πού τό κάνει ἅγιο στὰ μάτια του ἢ σκέψις, ὅτι θά γίνω ἢ μητέρα τῶν παιδιῶν του...

Ναί, ὄλους αὐτοὺς τοὺς βαθεῖς στοχασμούς του τοὺς διαβάζω σὲ τὸ βάθος — τὸν ὕψων ματιῶν του πού καρφώνονται ἐπάνω μου...

Ποιὲς ἀπὸ τίς νέες γυναῖκες πού παντρεύονται ἔχουν τόσα ὄρασι και μεγάλα ὄνειρα;... Ἐμεῖς παντρευόμαστε για ν' ἀποκτήσουμε ἕναν τίτλο, μιὰ περιουσία, μιὰ κοινωνικὴ θέσι...

Οἱ ἄνδρες ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ μᾶς. Ἡ τοῦλάχιστον, βλέπουν τὸν γάμο σάν μιὰ προῶσι πολὺ πῶς σοβαρῆ, πολὺ πῶς εὐγενικῆ ἀπ' ὅτι τὸν βλέπουμε ἐμεῖς... * * *

Ναί, και μιὰ ἄλλη παρατήρησις πού ἔκανα ἀπὸ τότε πού παντρεύτηκα, μιὰ παρατήρησις πού ἀφορᾶ ἐμένα...

Ἐχω γίνε ἀπίστευτα ἀσυστολή.

Ὅλο τό οἰκοδόμημα τῆς ντροπῆς, πού ἔστησαν μέσα μου, κατὰ τὰ χρόνια τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ἢ συμβουλές τῆς μητέρας μου, ἢ διδασκαλίες τῶν ἱερῶν και αὐτῆς ἀκόμα ἢ κοινωνικῆς συνθῆκες, κατέρρευσε σὲ διάστημα λιγώτερο τοῦ μηνός.

Ἐπάσχει ἕνας ἄνθρωπος στὸν κόσμο, για τὸν ὁποῖο δέν νοιώθω τὴν παραμικρὴ ντροπή... Κανένα χᾶδι του, κανένα βλέμμα του δέν με στενοχωρεῖ. Ἐπὶ πλέον μου ἀρέσουν πολὺ — μαζύ του μόνο, ἐννοεῖται — ἢ ἐλευθεριάζουσες κουβέντες.

Εἶν' ἀλήθεια, πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶνε ὁ σύζυγός μου και ὅτι, κατὰ συνέπειαν, ἢ θρησκεία και ὁ νόμος δέν ἀποδοκιμάζουν τίς τσαοχῆς αὐτῆς τῶν ἐνστικτῶν μου. Ὡστόσο δέν μπορῶ παρά νά σκέφτωμαι πὼς εἶν' ἕνα πολὺ εὐθραυστο πλάσμα αὐτῆ ἢ παρθενική συστολή... Καί τρέμω ἀναλογιζομένη τοὺς κινδύνους πού θά μπορούσα νά διατρέξω, τὸν καιρὸ πού ἦμουν νέα κόρη ἀκόμα, ἄν κάποιος με πολιωρκοῦσε, κάπως πῶς σοβαρά, με τὸν ἔρωτά του...

Ἄ! πόσα ἀθαντάζ ἔχουν οἱ ὀρμητικοὶ ἄνδρες σὲ μᾶς τίς γυναῖκες πόσες εὐκαιρίες ἀφήνουν νά τοὺς ξεφεύγουν οἱ ἄλλοι!... Αὐτῆς ἢ σκέψεις μου ἔφεραν κρίσεις τρομερῆς γι' αὐτό πού ὁ κόσμος λέει συστολή και ἀρετὴ τῶν γυναικῶν.

Ἡ ἐπίσημη ἀρετὴ τῶν γυναικῶν δέν εἶνε τίποτε ἄλλο παρά νά μὴν ἀφήνουν ἕναν ἄνδρα νά μπαῖνῃ στὴν κρεββατοκάμαρή τους.

Και ἢ ἐπίσημη συστολή τους δέν εἶνε τίποτε ἄλλο παρά ἕνα ζωηρὸ κοκκίνισμα τῶν παρειῶν τους, ὅταν ἕνας κύριος βλέπῃ τό στήθος τους ἢ τοὺς ψιθυρίζῃ μιὰ ἐρωτικὴ κουβέντα...

Ἐγὼ ἄφησα ἕναν κύριο, πού μου ἦταν ἐντελῶς ἀγνωστος τὸν περασμένο χρόνον, νά μπῆ στὴν κρεββατοκάμαρή μου. Ἄν ἔλεγα, μάλιστα ὅτι τὸν ἔβαλα ἢ ἴδια στὴν κρεββατοκάμαρή μου, δέν θά συκοφαντοῦσα καθόλου τὸν ἑαυτό μου.

(Ἄκολουθεῖ)

Μωρίς ντὲ Μπρυέλ.